

CARTEA ÎNTELEPCIUNII

Cap 1

Judecătorii să fie drepți. Domnul să afle de să caută cu inimă unită și cu credință, iară de păcătoși și de gânduri deșarte fugă. Și toate plinind nimică nu să poate tăinui de El. Murmurarea și minciuna trebuie a să ură. Toate le-au făcut Dumnezeu spre viață, nu vrând moartea, carea și-o au chemat păcătoșii.

1. **L**ubiți dreptatea, cei ce judecați pământul. Înțeleageți despre Domnul întru bunătațe și întru unirea inimii căutați-L pre El. *3 Împăr. 3,9.
Isaie 56, 1.
2. **L***Că să afle de cei ce nu-L ispitesc și să arată celor ce au credință întru Dânsul. *2 Par. 15, 2.
3. Că cugetele ceale răzvrătite despart de cătră Dumnezeu, iară putearea cea aleasă ceartă pre cei neînțelepți.
4. Că în sufletul cel viclean nu va întra înțelepciunea, nici va lăcui în trupul cel supus păcatelor.
5. Că Duhul Sfânt va fugi de învățatura fățarnică și să va lua de cătră gândurile ceale ce sânt fără înțeleagere, și să va certa nelegiuirea viitoare.
6. *Că bun e duhul înțelepciunii, și nu va izbăvi pre cel grăitoriu de reale de la buzele sale. **Că rărunchi | |lor lui martor iaste Dumnezeu și a inimii lui ispititoriu adevărat și auzătoriu limbii lui. *Galat. 5, 22.
**Ieremie 17, 10.
7. *Că Duhul Domnului au umplut lumea și ceaea ce țâne toate are cunoștința glasului. *Isaie 6, 3.
8. Pentru aceasta, cel ce grăiaște ceale nedrepte nu să poate tăinui, nici îl va treace judecata cea dojenitoare.
9. Că în cugetele necredinciosului întrebare va fi, iară auzirea cuvintelor lui la Dumnezeu va veni la certarea nedreptăților lui.
10. Că ureachea râvnii aude toate, și gâlceava murmurărilor nu să va ascunde.
11. Păziți-vă, dară, de murmurare carea nimică foloseaște, și despre defăimare opriți-vă limba, căci cuvântul întunecos în deșert nu va treace, iară gura ce minte ucide sufletul.
12. Să nu râvniți moartea întru greșala vieții voastre, nici să căștigați pomire întru lucrurile mânilor voastre.
13. *Că Dumnezeu moartea n-au făcut, nici să veseleaște întru pierderea celor vii. *Ezechiel 18, 32
și 33, 18.
14. Că au zidit toate ca să fie și a să vindeca au făcut toate neamurile lumi; și nu iaste într-însele leacul peririi, nici împărăția iadului pre pământ.
15. Că dreptatea de pururea iaste și-i nemuritoare.
16. Iară necredincioșii cu mânilor și cu cuvintele o au chemat și, socotind-o a fi priiatină, au curs, și făgăduință au pus la ea, că | vreadnici sânt să fie despre partea ei.

Cap 2

Tot sfârșitul necredincioșilor, ce n-au nădeajde de viața viitoare, iaste a să desfăta în dezmiardările vieții aceștia și, pentru aceea, pre cel drept, care priveaște la alt sfârșit, nu-l pot suferi, ci până la moarte îl gonesc. Precum și cu pizma diavolului, omul de la Dumnezeu zidit nemuritoriu s-au făcut muritoriu.

1. **L**ă au zis cei ce cugeta la sine un drept: „*Puțână și cu urăre e vreamea vieții noastre, și nu iaste răpaos în sfârșitul omului și nu iaste cineva cunoscut a fi întors din iad. *Iov 7, 1
și 14, 1.
2. Că din nimică ne-am născut, și după aceasta vom fi ca când n-am fi fost, că fum de suflarea este în nările noastre și cuvântul scânteae a clăti inima noastră.
3. Carea stângându-să, dusă cenușe va fi trupul nostru și duhul să va vărsa ca văzduhul moale și va treace viața noastră ca urma norului și ca negura să va răsipi, carea e gonită de razele soarelui și de căldura lui îngreioată.
4. Și numele nostru va lua uitare prin vreami și nime nu va avea pomenirea lucrurilor noastre.
5. *Că treacere de umbră e viața noastră și nu iaste întoarcere sfârșitului nostru, că s-au pecetluit și nime nu să va întoarce. *1 Paral. 29, 15.
6. *Veniți, dară, și să ne desfătăm cu bunătațile care sânt și să ne slujim cu făptura, ca întru tinereațe degrabă. *Isaie 22, 13
și 56, 12.
7. Cu vin scump și cu ungeri să ne umplem | | și să nu ne treacă floarea vremii. 1 Corith. 15, 32.

8. Să ne încununăm cu trandafiri mai înainte de-a să veștezi. Nici un câmp să fie, prin carele să nu treacă dezmiardarea noastră.

9. Nime dintre noi să nu fie neînsoțit neînfrânării noastre. Pretutindini să lăsăm seamne de veselie, că aceasta iaste partea noastră și aceasta e soarta.

10. Să apăsăm pre săracul cel drept și să nu îngăduim văduvei, nici să cinstim cărunteațele bătrânului ceale de multă vreme.

11. Iară vârtutea noastră fie leage de dreptate, că ce e slab de nice un folos a fi să află.

12. Să încungiurăm, dară, pre cel drept, că nu ni-i nici de un folos și împrotivitoriu e lucrurilor noastre și ne împruță păcatele legii și ne defăimează păcatele învățaturii noastre.

*Math 27, 42.

13. *Să făgăduiaște a avea cunoștința lui Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu să numeaște.

*Ioan 7, 7.

14. *Și ne-au fost spre vădirea cugetelor noastre.

15. Greu e noao și la vedea, că nu iaste aseamenea altora viața lui și neschimbate sânt căile lui.

16. Ca niște bărfitori a fi ne-am socotit înaintea lui și să depertează de căile noastre, ca de niște necurății, și fericeaște ceale mai de pre urmă ale dreptilor și să măreaște tată a avea pre Dumnezeu.

17. Să vedem, dară, de sânt cuvintele lui adevărate și să ispitim ceale ce vor să i să |
întâmples și vom ști care vor fi ceale mai de pre urmă ale lui.

220v

*Psal. 21, 9.

18. *Că de e adevărat fiul lui Dumnezeu, îl va priimi și-l va slobozi din mâinile protivnicilor.

19. Cu ocară și cu muncă să-l întrebăm, ca să cunoaștem smereniia lui și să ispitim răbdarea lui.

*Irimie 11, 19.

20. Spre *moarte de ocară să-l osândim, că-i va fi luare de samă, din cuvintele lui”.

21. Aceastea au gândit și au rătăcit, că i-au orbit răotatea lor.

22. Și n-au cunoscut tainele lui Dumnezeu, nici au nădăjduit plata dreptății, nici au judecat cinstea sufletelor celor sfinte.

*Face. 1, 27

23. *Că Dumnezeu au zidit pre om nemuritoriu și după chipul și asămănarea Sa l-au făcut.

și 2, 7 și 5, 1.

24. *Iară prin pizma diavolului moartea au intrat în lume

*Ecli. 17, 1.

25. Și urmează lui cei ce sânt din partea lui.

Face. 3, 1.

Cap 3

Despre fericirea dreptilor, carii într-această viață de la necredincioși urgisiți fiind, de la Dumnezeu prin ispite s-au ales. Și pentru nefericirea necredincioșilor. Despre fapta curățirii și a faptelor bune. Și despre nefericirea fiilor preacurvari.

2 Leage 33, 3.

1. ară sufletele dreptilor sânt în mâna lui Dumnezeu și nu să va atinge de dânsii munca morții.

Jos. 5, 4.

2. Părutu-s-au ochilor celor necredincioși a muri și s-au socotit a fi pedeapsă ieșirea lor. ||

3. Și cum că calea cea de la noi e perire, iară ei sânt în pace.

221r

4. Și, de au și luat munci înaintea oamenilor, nădejdea lor plină e de nemurire.

5. Întru puține pedepsiți fiind, întru multe bine să vor rândui, că Dumnezeu i-au ispitit și i-au aflat Luiși vreadnici.

6. Ca aurul în cuptoriu i-au lămurit și ca o jârtvă de laudă i-au priimit, și în vreme va fi luarea lor de samă.

*Math. 13, 43.

7. *Străluci-vor dreptii și ca scântele prin trestie vor alerga.

*1 Corith. 6, 2.

8. *Judeca-vor neamuri și vor stăpâni noroade și va împărăți Domnul lor în veac.

9. Cei ce nădăjduiesc întru Dânsul vor înțeleage adevărul, și cei credincioși întru dragoste să vor odihni Lui, că dar și pace iaste aleșilor Lui.

10. Iară necredincioșii, după ceale ce au gândit, certare vor avea, cei ce au părăsit pre cel drept și de la Domnul s-au depărtat.

11. Că înțelepciunea și învățatura cine le leapadă nefericit iaste, și deșartă e nădejdea lor, și osteneala fără roadă, și nefolositoare lucrurile lor.

12. Muierile lor sânt fără minte și netreabnici fiii lor.

13. Blăstămată e făptura lor, că fericită e cea stearpă și neîntinată, ceaea ce n-au cunoscut patul întru greșală, avea-va rod întru luarea de samă a sufletelor celor | sfinte.

221v

*Isaie 56, 3.

14. Și famenul, *cel ce n-au lucrat cu mâinile sale nedreptate, nici au gândit împotriva lui Dumnezeu ceale netreabnice, că i să va da lui darul credinții cel ales și soarta cea priimită în bisearica lui Dumnezeu.

15. Că a faptelor bune slăvit iaste rodul, și ceaea ce nu cade rădăcina înțelepciunii.
16. Iară fiii preacurvarilor întru nemistuire vor fi și de la patul cel nedrept sămânța să va răsipi.
17. Și de vor fi în lungă viață, întru nimica să vor socoti și fără cinste vor fi bătrânețele lor ceale mai de pre urmă.
18. Și de vor muri mai degrabă, nu vor avea nădejde, nici în zioa cunoștinții grăire,
19. Că a neamului nedrept cumplite sânt sfârșiturile.

Cap 4

Neamul curat întru multe să deschilineaște de cătră cel preacurvariu. Despre răpausul dreptului, celui de moarte cuprins. Care bătrânețe sânt cinstite? Și cum că dreptii de multe ori îi ia Dumnezeu din lume, ca să nu să înșale de la cei necredincioși, și cât e departe amânduror sfârșitul.

1. , cât e de frumos neamul curat cu strălucire, că nemuritoare e pomenirea lui, că și la Dumnezeu cunoscut iaste și la oameni. ||
- 222r 2. Când e de față, îl urmează, și dolesc când să departă, și în veac cunat biruiaște, cinstea luptelor celor neîntinate dobândind.
3. Iară cea de multe neamuri a necredincioșilor mulțime netreabnică va fi, și ceale neadevurate dânduiri nu vor da rădăcini adânce, nici stătătoriu temeiu vor așeza.
4. *Și de vor și răsări în ramuri în vream slabă fiind puse, de vânt să vor scutura și de mulțimea vânturilor să vor dezrădăcina. *Irimie 17, 6.
Math. 7, 27.
5. Că să vor frânge ramurile nesăvârșiți, și rodurile lor netreabnice și acre la mâncare și spre nimica de treabă.
6. Că fiii din somnurile ceale nedreapte carii să nasc, martori sânt netreabnicii înprotiva părinților, întru întrebarea sa.
7. Iară cel drept, de va fi cuprins de moarte, întru răpaos va fi.
8. Că bătrânețele sânt cinstite, nu ceale de mulți ani, nici ceale ce să socotesc cu numărul anilor, iară căruntețele sânt simțirile omului.
9. Și vârsta bătrinețelor e viață fără prihană.
10. *Plăcând lui Dumnezeu s-au făcut iubit, și, viețuind între păcătoși, s-au luat. *Ovrei 11, 5.
11. Răpitu-s-au, ca să nu schimbe răotatea înțelepciunea lui sau vicleșugul să nu-i înșale sufletul lui.
12. Că deochiarea bārfirii întunecă ceale bune, și nestarea înțelepciunii întoarce sāmțirea cea nevinovată.
13. Sfârșindu-se întru scurt, au plinit vremi multe.
- 222v 14. Că plăcut lui Dumnezeu era sufletul lui. | Pentru aceasta au grăbit a-l scoate din mijlocul nedreptăților. Iară noroadele, văzând și nu înțelegând, nici puind în inimile sale unele ca aceastea,
15. Că darul lui Dumnezeu și mila e preste sfinții Lui și luare de samă preste aleșii Lui.
16. Că osindeaște dreptul mort pre cei vii necredincioși, și tinereațele mai degrabă sfârșite, pre viața nedreptului cea lungă,
17. Că vor vedea sfârșitul înțeleptului și nu vor înțeleage ce au gândit despre el Dumnezeu și pentru ce l-au întărit Domnul.
18. Vedea-l-vor și-l vor urgisi, iară pre ei Domnul îi va batjocori.
19. Și vor fi după aceastea căzând fără cinste și întru ocară între cei morți în veac. Că-i va rumpe umflați fără glas și-i va mișca din temeiu, și până mai pre urmă să vor urgisi și vor fi jemând, și pomenirea lor va peri.
20. Veni-vor întru gândurile păcatelor sale, temându-să, și-i vor treace dinprotivă nedreptățile lor.

Cap 5

Necredincioșii, la judecată, mirându-să de slava dreptilor, pre carii aici i-au fost urgisit, își plâng mișelăteaa, și cum că toată fericirea lor au fost vremealnică, iară a celor drepti veacinică va fi. Iară Dumnezeu, și prin făpturi și prin Sâneș, să întrarmează a pedepsi pre necredincioși. ||

- 223r 1. tunci, vor sta dreptii în mare stare asupra celor ce i-au asuprit și carii au luat ostenealele lor.
2. Văzând, să vor turbura cu teamere groaznică și să vor mira de cea de năpraznă nenădăjduita mângăiare.

3. Zicând întru sine, făcând pocăință, și pentru strămoșii duhului gemând: „Aceștia sânt pre carii i-am avut odănoară în bațocură și întru asămănarea ocărăi.

*Sus 3, 2.

4. *Noi nepreceptuții viața lor o socoteam a fi nebunie și sfârșitul lor fără cinste.

5. Iată cum s-au socotit între fiii lui Dumnezeu, și între cei sfinți soartea lor iaste.

6. Rătăcit-am, dară, de la calea adevărului, și lumina dreptății nu ne-au strălucit, și soarele înțelegerii nu ne-au răsărit.

7. Obosiți am fost în calea nedreptății și a peririi și am umblat căi greale, iară calea Domnului n-am știut.

8. Ce mi-au folosit trufia? Sau fala bogățiilor ce mi-au adus?

9. Trecut-au toate acelea ca umbra și ca solul ce aleargă.

10. Și ca corabia, carea trece prin valurile apii, a căria, deacă trece, nu să află urma, nici cărarea fundului ei întru valuri.

11. Sau ca paserea ce zboară prin văzduh, a căria nici un sămn de cale nu să află, ci numai sunetul arepilor bătând vânt ușor și tăind prin sila călii văzduhul. Clătind arepile au zburat, | și, după aceasta, nici un sămn nu să află de calea ei.

223v

12. Sau ca săjata slobozită la locul însămnat, împărțitul văzduh îndată întru sine să încheaie, ca să nu să știe trecerea ei.

13. Așa și noi născuți îndată am încetat a fi și nici un sămn a puterii am putut arăta, iară întru răotătea noastră ne-am săvârșit”.

14. Unele ca aceastea au zis în iad cei ce au păcătuit.

*Psal. 1, 4.

15. *Că nădejdea necredinciosului e ca flocul, ce să rădică de vânt și ca spuma cea suptire, carea de vifor să răsipeaște și ca fumul care de vânt să varsă și ca pomenirea oaspețului de o zi, ce trece.

Pil. 10, 28.

și 11, 7.

16. Iară dreptii în veac vor fi vii, și la Domnul e plata lor și gândirea lor la Cel Preaînalt.

17. Pentru aceea vor lua împărăția podoabei și steama frumseații din mâna Domnului, că cu dreapta Sa îi va acoperi și cu brațul Său cel sfânt îi va apăra.

*Psal. 17, 40.

Efes. 6, 13.

18. *Lua-va arme răvna Lui și va întrarma făptura spre izbănda nepriiatinilor.

19. Îmbrăca-va în loc de platoșe dreptate și va lua în loc de coif judecată adevărată.

20. Lua-va pavăza cea nebiruită, dreptatea.

21. Și va ascuți mânia cea rea spre lance și va oști cu el lumea împotriva celor nepreceptuți.

22. Mearge-vor drept trimiterile fulgerilor și, ca dintr-un arc bine încordat al norilor, să vor răsipi și la un loc vor sări.

23. Și din mânia cea pietroasă, pline să vor trimite grindini, aprinde-să-va asupra lor apa || mării și râurile vor alerga vartos.

224r

24. Împotriva lor va sta duhul puterii și ca viforul de vânt îi va împărți; și la pustietate va duce tot pământul nelegiuirea lor și răotătea va răsturna scaunele putearnicilor.

Cap 6

Pre împărați și judecatori au urmat înțelepciunea și dreptatea îi îndeamnă, arătând ce perire grea va fi ispravnicilor nedrepti și cât e de aproape înțelepciunea celor ce o caută. Și cum că căștigarea ei e de folos, de carea nu-i vreadnic pizmătarețul.

Ecli. 9, 18.

1. ai bună e înțelepciunea decât vârtutea și omul înțelept decât cel tare.

2. Auziți, dară, împărați, și înțeleageți, învățați-vă, judecatorii marginilor pământului.

3. Dați urechile, voi cei ce țineți mulțimile și vă place întru mulțimile neamurilor.

Râm. 13, 1.

4. Că s-au dat de la Domnul putere voao și tărie de la Cel Preaînalt, Care va întreba lucrurile voastre și gândurile le va cerceta.

5. Că, fiind ispravnic împărății Lui, nu ați giudecat drept, nici ați păzit legea dreptății, nici ați umblat după voia lui Dumnezeu.

*2 Leage 10, 17.

2 Par. 19, 7.

Ecli. 35, 15.

Fap. 10, 34.

Râm. 2, 11.

Gal. 2, 6.

Efes. 6, 9.

Colu. 3, 25.

1 Petru 1, 17.

6. Groaznic și de năpraznă să va arăta voao, că judecată prea foarte va fi celor mai mari.

7. Că celui mic puțin să îngăduiaște mila, iară cei putear|nici puteamiceaște chinuri vor pătimi.

224v

8. *Că nu va ascunde fața cuiva Dumnezeu, nici Să va stidi de mărimea cuiva, că pre cel mic și pre cel mare El l-au făcut și aseamenea e grijea Lui de toți.

9. Iară celor mai tari, mai tare li să apropie chinuirea.

10. Deci cătră voi, împărați, sânt cuvintele mele aceastea, ca să învățați înțelepciunea și să nu cădeți.

11. Că cei ce vor păzi drept ceale dreapte să vor îndrepta și cei ce vor învăța aceastea vor afla ce să răspunză.

12. Pofțiți, dară, cuvintele mele și le iubiți, și veți avea învățătura.
13. Limpede iaste și carea niciodată nu să veștezească înțelepciunea și lesne să veade la cei ce o iubesc, și să află de cei ce o caută.
14. Mai nainte să află la cei ce o doresc, ca lor întâi să să areate.
15. Cel ce va mâneca la ea nu să va osteni, că o va afla șezând în ușa sa.
16. A gândi, dară, de ea înțeleagere sfârșită iaste, și cine va priveghea pentru ea degrabă fără grije va fi.
17. Că pre cei vreadnici de dânsa îi încungiuură căutându-i și încă li să arată lor veaselă și întru toată grijea îi întâmpină.
18. Că începutul ei e pofta învățaturii cea adevărată. ||
- 225r 19. Iară grija învățaturii iubirea iaste, și iubirea paza legilor ei iaste, iară paza legilor plinirea nevinovății iaste.
20. Iară nevinovăția face a fi aproape lui Dumnezeu.
21. Pofta înțelepciunii, dară, duce la veacina împărăție.
22. Deci, de vă dezmiardați cu scaunele și cu toiagele împărătești, o, împărații noroadelor, iubiți înțelepciunea, ca să împărățiți în veac.
23. Iubiți lumina înțelepciunii toți cei ce stăpâniți noroadele.
24. Iară ce iaste înțelepciunea și precum s-au făcut, vă voi spune. Și nu voi ascunde de cătră voi taina lui Dumnezeu, ci cu începutul nașterii voi cerceta și voi pune la lumină știința ei și nu voi trece adevărul.
25. Nici cu cel ce să lânzezește de pizmă voi avea cale, că unul ca acela nu va fi părtașu înțelepciunii.
26. Iară mulțimea înțelepților sănătate iaste lumii, și împăratul înțelept așezământul norodului iaste.
27. Luați, dară, înțelepciunea prin cuvintele mele și vă va folosi.

Cap 7

225v *Una fiind tuturor intrarea la viață și aseamenea ieșirea. Preste toate e de-a să aleage înțelepciunea, carea aduce cu sâne toate bunătățile. Având cu sâne duhul înțelegerii de multe fealiuri, și carea aici minunat să înalță, și carea iz | voditoriul de prisosit o au fost dobândit.*

- 1 ânt adecă și eu muritoriu, aseamenea tuturor, și din ruda păminteanului aceluia, ce s-au făcut întâiu, și în pantecele maicii mi-am zămislit trup.
- 2 În vreme de zece luni *m-am întecat în sânge, ce din sămânță omenească și din dulceața somnului vine. *Iov 10, 10.
3. Și, eu, născându-mă, am luat văzduhul cel de obște și întru aseamenea făcut pământ am căzut, și glasul dintăiu aseamenea tuturor am dat plângând.
4. În scutece doicit am fost și cu griji mari.
5. Că nime dintre împărați au avut altă începerea nașterii.
6. *Una, dară, e intrarea tuturor la viață și aseamenea, ieșirea. *Iov 1, 12.
7. Pentru aceasta am dorit și mi s-au dat sântșire, și am chemat și au venit întru mine duhul înțelepciunii. 1 Timoth. 6, 7.
8. Și o am pus înainte împăraților și a scaunelor și bogățiile nimica a fi le-am socotit întru asămănarea ei.
9. *Nici am asămănat cu ea piatra cea scumpă; că tot aurul întru asămănarea ei puțin năsip iaste, și ca tina să va socoti argintul înaintea ei. *Iov. 28, 15. Pilde 8, 11.
10. Preste mântuirea și frumseatea o am iubit și am pus a o avea în loc de lumină, că nestânsă iaste lumina ei.
11. *Și mi-au venit toate bunătățile aseamenea cu ea și nenumărată cinste prin mânilor ei. *3 Împăr. 3, 13.
- 226r 12. Și m-am veselit întru toate, că mergea înaintea mea înțelepciunea aceasta și nu Math. 6, 33.
- știiam că tutu | |ror acestora maică iaste.
13. Carea fără minciună o am învățat și fără pizmă o împarțu și cinstea ei nu o ascunzu.
14. Că comoară nesăvârșită iaste oamenilor, de carea cei ce au slujit părtași s-au făcut priiatinii lui Dumnezeu pentru darurile învățaturii lăudați.
15. Iară mie mi-au dat Dumnezeu a spune din judecată și a socoti vreadnice de ceale ce mi să dau, că El iaste povățuitorul înțelepciunii și îndreptătorul înțelepciunilor,
16. Că în mâna Lui și noi și cuvintele noastre și toată înțelepciunea și știința lucrurilor și învățătura.

17. Că El mi-au dat acestor ce sânt adevărata știință, ca să știu rânduiala lumii și puterile stihilor,

18. Începutul și sfârșitul și mijlocul vreamilor, mutările schimbărilor și schimbările vreamilor,

19. Curgerile anului și rânduialele stealelor, firile jivinelor și mâniile fiarălor,

20. Putearea vânturilor și gândurile oamenilor, deschiliniile odrazlelor și putearea rădăcinilor.

21. Și oricare sânt ascunse și fără veaste le-am învățat, că meșterul tuturor m-au învățat înțelepciunea.

22. Că iaste într-însa duhul înțelegerii, sfânt, unul, de multe fealiuri, suptire, împodobit, miș|cătoriu, neîntinat, adevărat, dulce, iubitoriu de bine, ascuțit, pre care nimică nu-l opreaște, de bine făcătoriu, 226v

23. De omenie, de bine îngăduitoriu, stătătoriu, adevărat, fără grije, toată având putearea, toate văzându-le, și care prinde toate duhurile, înțelegătoriu, curat, suptire.

24. Că decât toate ceale ce să mișcă, mai mișcătoare iaste înțelepciunea și ajunge pretutindini pentru a sa curăție.

25. Că abur iaste al puterii lui Dumnezeu și o curgere oareacarea întregă a strălucirii Atoțputearnicului Dumnezeu, și pentru aceeaa nimic e întinat într-însa.

*Ovr. 1, 3.

26. *Că e strălucirea veacinicii lumini și oglinda mărimii lui Dumnezeu fără prihană și chipul bunătății Lui.

27. Și una fiind, toate le poate, și întru sâne rămâind, toate le înnoiaște, și prin neamuri în sufletele ceale sfinte să duce, priiatinii lui Dumnezeu și prorocii așază.

28. Că pre nimenea nu iubeaște Dumnezeu, fără pre cel ce lăcuiăște cu înțelepciunea.

29. Că iaste aceasta mai frumoasă decât soarele și preste toată rânduiala stealelor; luminii asemănată mai întâi să află.

30. Că după ea urmează noaptea, iară pre înțelepciune nu o biruiaște răotatea.

Cap 8

Fiindcă înțelepciunea urmează toate ceale dorite, || foarte trebuie a să cuprindă și de la Dumnezeu a să ceare, de la care sângur să dă înfrânarea. 227r

1. junge, dară, de la sfârșit până la sfârșit, vartos și rânduiaște toate dulce.

2. Aceasta o am iubit și o am căutat din tinerețele mele și o am cercat mie mireasă a o lua și iubitoriu m-am făcut feței ei.

3. Cinstea ei o măreaște cel ce are lăcașul lui Dumnezeu, ci și Domnul tuturor o au iubit.

4. Că învățătoare iaste de învățătura lui Dumnezeu și alegătoare de lucrurile Lui.

5. Și de să poftesc bogățiile în viață, ce e mai găzduc decât înțelepciunea carea lucrează toate?

6. Iară de lucră simțirea, cine e acestor ce sânt mai vartos decât ea, le iaste meășter?

7. Și de iubeaște cineva dreptatea, ostenealele aceștia mari puteri are, că treazvia și înțelepciunea învață, și dreptatea, și putearea, decât carele mai de folos nimica nu iaste în viață oamenilor.

8. Și de dorește cineva mulțimea științei, știe ceale trecute, și ceale viitoare socoteaște. Ști întoarcerea cuvintelor și dezlegările întrebărilor, seamnele și arătările legii, mai nainte de a fi, și întâmplările vreamilor și a veacilor.

9. Pus-am, dară, aceasta a mi-o aduce la uspățu, știind că cu mine va împărtăși din bunătăți | și va fi grăirea cugetelor și a trândăvirii mele. 227v

10. Avea-oi pentru aceasta strălucire cătră gloate și cinste, tinări, la cei bătrâni.

11. Și ascuțit mă voi afla la judecată și înaintea celor putearnici minunat voi fi, și fața căpeteniilor să va mira de mine.

12. Tăcând mă vor suferi și grăind vor privi la mine, și cei ce vorbesc mai multe decât mine mâna gurii sale își vor pune.

13. Pentru aceeaa, voi avea prin aceasta nemurire și pomenirea veacinică celor ce după mine vor fi, voi lăsa.

14. Rânduivoiu noroadele și neamurile vor fi supuse mie.

15. Teame-se-vor de mine, auzând împărații cei groznici. Întru mulțime mă voi vedea bun și în războiu tare.

16. Întrând în casa mea, mă voi odihni cu dânsa, că nu are amărăciune petreacerea ei, nici urare traiul ei, ci veselie și bucurie.

17. Acestea cugetând întru mine și pomenindu-le în inima mea, că nemurirea iaste în neamul înțelepciunii.

18. Și întru prietiniia ei desfătare bună, și întru lucrurile mânilor ei cinste fără scădere, și întru certarea graiurilor ei înțelepciunea, și strălucire întru împărtășirea cuvintelor ei; încungiuram, căutând, să mi-o iau.

19. Și prunc eram istețu și am dobândit sufletu bun.

20. Și, fiind mai bun, am venit la trup neîntinat. ||

228r 21. Și, știind că într-alt chip nu pociu fi înfrânat, de nu va da Dumnezeu, și aceasta era a înțelepciunii, a ști a cui e darul acesta. Apropiatu-m-am de Domnul și L-am rugat și am zis din toată inima mea:

Cap 9

Rugăciunea înțeleptului cu cunoștința slăbiciunii sale, a dobândi de la Dumnezeu înțelepciunea, carea tuturor fiind de lipsă, iară mai vârtos îndreptătorilor noroadelor, că neadevărată iaste înțelepciunea omenească.

1. **D**umnezeul părinților miei și Domnul milii, Care ai făcut toate cu cuvântul Tău, 1 Împăr. 3, 9.
2. Și cu înțelepciunea Ta ai rânduit omul, să stăpânească făptura, cea făcută de Tine,
3. Să rânduiască lumea întru-ndreptare și dreptate și întru-ndreptarea inimii judecată să judece.
4. Dă-m mie pre ceaea ce stă înaintea scaunelor Tale, înțelepciunea, și să nu mă leapezi de la slugile Tale.
5. *Că sluga Ta sânt eu și fiul slujnicii Tale, om neputincios și de puțină vreamă și mai mic spre înțeleagerea judecării și a legilor. *Psal. 100, 15, 16.
6. Că de va și fi cineva desăvârșit între fiii omenești, de va fi departe de el înțelepciunea Ta, spre nimica să va schimba.
7. *Tu mai ales împărat norodului Tău și judecătoriu fiilor Tăi și al fezelor. *1 Par. 28, 4, 5.
8. Și mi-ai zis a zidi bisearică în muntele Tău cel sfânt și în cetatea lăcașului Tău oltariu, asemănarea cortului Tău celui sfânt care l-ai gătit din început. | 2 Pătru 1, 9.
- 228v 9. *Și cu Tine înțelepciunea Ta, carea știe lucrurile Tale, care au fost de față când ai făcut lumea și știa ce place ochilor Tăi și ce e drept întru poruncile Tale; *Pilde 8, 22, 27. Ioan 1, 1.
10. Trimite-o din sfințele Tale ceriuri și de la scaunul mării Tale, să fie cu mine și să lucreze cu mine, să știu ce e priimit la Tine.
11. Că știe toate aceale și le înțelege și mă va povățui întru lucrurile mele trezvit și mă va păzi întru putearea Sa.
12. Și vor fi priimate lucrurile mele și voi rânduind norodul Tău drept și voi fi vreadnic de scaunele părintelui meu.
13. *Că cine dintre oameni putea ști sfatul lui Dumnezeu? Au cine va putea gândi ce vrea Dumnezeu? *Isaie 40, 13. Râm. 11, 34.
14. Că cugetele celor muritori sânt fricoase și neadevărate gândurile noastre. 1 Cor. 2, 16.
15. Că trupul, ce putrăzează, îngreioază sufletul, și lăcașul pământesc apasă simțirea ce gândește multe.
16. Și greu socotind ceale ce sânt pre pământ și ceale ce sânt întru vedea, le aflăm cu osteneală, iară ceale ce sânt în ceriuri, cine le va cerceta?
17. Iară simțirea Ta cine o va ști, de nu vei da Tu înțelepciune și de nu vei trimite Duhul Tău cel Sfânt dintru ceale înalte?
18. Și așa să îndreptează cărările celor ce sânt pre pământ și care plac Ție să înveți oamenii.
19. Că prin înțelepciune, s-au tămăduit oricarii au plăcut Ție, Doamne, din început”.

Cap 10 ||

229r Să laudă înțelepciunea, pentru că au cruțat și din reale au izbăvit pre Adam, Noe, Avraam, Lot, Iacov, Iosif, Moisi, prin carele fiii lui Israil din Eghipt i-au povățuit prin Marea Roșie, înecând într-înșă eghipteani.

1. **A**ceasta pre cel ce întâiu s-au făcut de la Dumnezeu tată lumii, sângur fiind zidit, l-au păzit Facer. 1, 27.
2. *Și l-au scos din greșala sa și i-au dat putere a țânea toate. *Facer. 2, 7.

- *Facer. 4, 8. 3. *De la aceasta depărtându-să cel nedrept întru mâniia sa, prin mâniia uciderii de frate, au perit.
- *Facer. 7, 21. 4. *Pentru carele, când apa au potopit pământul, iară l-au tămăduit înțelepciunea, prin lemnul cel nebăgat în samă, păzind pre cel drept.
- *Facer. 11, 2. 5. *Aceasta și, când s-au adunat neamurile la sfatul cel viclean, au cunoscut pre cel drept și l-au cruțat fără ponoslu lui Dumnezeu, și, întru mila fiului, tare l-au păzit.
- *Facer. 19, 17, 22. 6. *Aceasta pre cel drept, fugând de la părinții cei necredincioși, l-au izbăvit, pogorându-să foc preste cinci cetăți.
7. Spre a căroră mărturiia răotății stă fumegând pustiit pământul, și întru vremea roduri având pomii, și pomenirea necredinciosului suflet stând izvodire de sare.
8. Că pre când ei înțelepciunea nu numai într-aceasta s-au lunecat, să nu cunoască ceale bune, ci și pomenirea nebuniei sale au lăsat oamenilor, ca întru ceale ce păcătuisă nici a să tăinui să poată. |
9. Iară înțelepciunea pre cei ce o păzesc din nevoi i-au izbăvit. 229v
- *Facer. 28, 5, 10. 10. *Aceasta, pre cel ce fugea de mâniia frate-său, l-au povățuit prin căi dreapte și i-au arătat împărăția lui Dumnezeu și i-au dat cunoștința celor sfinte, l-au cinstit întru osteneale și au plinit ostenealele lui.
11. Întru înșelăciunea celor ce-l încungiura i-au fost aproape și cinstit l-au făcut.
12. Păzitu-l-au de cătră nepriiatini și de cătră cei înșelători l-au apărat; și luptă tare i-au dat, ca să-i biruiască și să cunoască că decât toate mai puternică iaste înțelepciunea.
- *Facer 37, 28. 13. *Aceasta pre dreptul cel vândut nu l-au părăsit, ci l-au izbăvit de cei păcătoși. Și s-au pogorât cu el în groapă
- *Facer. 41, 40. 14. *Și întru legături nu l-au părăsit, până ce i-au adus toiagul împărăției și puteare asupra celor ce-l apăsa, și minciunoși au arătat pre cei ce l-au întinat și i-au dat veacnica strălucire.
- *Fapte. 7, 9. 15. *Aceasta pre norodul cel drept și sămânța cea fără ponoslu, i-au izbăvit de neamurile ceale ce-i apăsa.
- *Ieșire 1, 11. 16. Întrat-au în sufletul slujii lui Dumnezeu și au stătut împotriva groaznicilor împărați, cu minuni și cu seamne.
17. Și au răsplătit celor drepti plata ostenealelor sale și i-au povățuit în cale minunată, și le-au fost întru acoperirea zilei și în lumina stealelor noaptea.
- *Ieșire 14, 22. 18. *Trecutu-i-au prin Marea Roșie și i-au pur | tat prin apa cea foarte, 230r
- Psal. 77, 13. 19. Iară nepriiatinii lor i-au înecat în mare, și din adâncul celor mai dedesupt i-au scos. Pentru aceea, dreptii au luat jafurile necredincioșilor.
- *Ieșir. 12, 35. 20. *Și au cântat, Doamne, numele Tău cel sfânt și mâna Ta cea biruitoare o au lăudat aseaminea,
- Ieșir. 15, 1. 21. Că înțelepciunea au deșchis gura muților și limbile pruncilor le-au făcut vorbitoare.

Cap 11

Înțelepciunea au povățuit fiii lui Israil prin pustie, biruind pre cei protivnici și dând din piatră ape. Și pedepsând cu multe rane pre închinătorii de idoli eghipteani. Însă suferind Dumnezeu, căutând mântuirea tuturor, cu îndelungă răbdare, pre păcătoși să se întoarcă, pre carii toți numai cu vrearea Sa îndată i-ar putea piarde.

- *Ieșire 16, 1. 1. * ndreptat-au lucrurile lor prin mâniile sfântului proroc.
2. Cale au făcut prin pustii care nu era lăcuite și în locuri pustii au înfipt sălaşuri.
- *Ieșire 17, 13. 3. *Stătut-au împotriva vrăjmașilor și de nepriiatini s-au izbândit.
- *Numer 20, 11. 4. *Însătoșat-au și Te-au chemat și li s-au dat apă din piatră înaltă și stâmpărarea seatii din piatră vârtoasă.
5. Că, prin care pedeapsă au pățimit nepriiatinii lor de scăderea băuturii sale, și într-acealea prisosind, fiii lui Israil s-au veselit. |
6. Prin acealea, lipsându-li-să, bine cu ei s-au făcut, 230v
7. Că pentru izvorul, adecă a râului veacinic, sânge omenesc ai dat celor drepti.
8. Carii micșorându-să întru-n pierderea pruncilor celor uciși, le-au dat apă de prisosit, nenădăjduit.
9. Arătând, prin seatea ce au fost atunci, în ce chip pre ai Tăi îi înalți și pre protivnici îi îneci.
10. Că, ispițiți fiind și cu milă, adecă învățatură luând, au cunoscut în ce chip cu mâniia judecății fiind cei necredincioși, chinuri au răbdat.

11. Pre aceștia, adecă ca părintele dojenind, i-ai cercetat, iară pre aceia, ca un vârtos împărat întrebându-i, i-ai osindit.
12. Că cei de departe și cei de față aseamenea să chinuia.
13. Că îndoită trândăvire îi cuprinsease și jeamere cu pomenirea celor trecute.
14. Că, auzând prin chinurile sale bine a fi cu sine, ș-au adus aminte de Domnul, mirându-să întru sfârșitul ieșirii.
15. Că pre Carele întru necurata socoteală lepădându-L L-au bajocorit, întru sfârșitul întâmplării s-au minunat, nu aseamenea dreptilor însătoșind.
- 231r 16. Iară pentru cugetele ceale fără minte a nelegiurii lor, *că ori carii rătăcind, cins | |tea pre șerpuii cei mulți și pre fiarăle ceale departe, le-ai trimis mulțime de jivini, multe spre izbândă. *Jos 12, 24.
17. Ca să știe că, prin carele păcătuiaște cineva, prin acealea să și chinuiaște.
18. Că nu era neputincioasă atotputearnica mâna Ta, carea au zidit lumea din fire nevăzută, *a trimite lor mulțime de urși au lei îndrăzneți, *Preo. 26, 22.
19. Au fiară nenăscute, de fel nou, pline de mânie, au abur de focuri suflând, au miros de fum aducând, au groaznice din ochi scânteii trimitând, Jos. 16, 1.
Irim. 8, 16.
20. A căroră nu numai vătămarea îi putea răsipi, ci și vederea, prin frică, a-i ucide.
21. Ci și fără aceastea, cu o suflare să putea ucide, goană răbdând de la însăși faptele sale și răsipiți prin Duhul puterii Tale; ci toate în măsură și în număr și în cântare le-ai rânduit.
22. Că mult a prețui Ție unuia era pururea, și puterii brațului Tău cine să va împotivi?
23. Căci ca o minută de cumpănă, așa e înaintea Ta lumea și ca o picătură de roao de dimineața, carea să pogoară pre pământ.
24. Ci miluiaști toate, că toate le poți, și treci cu vederea păcatele oamenilor întru pocăință.
25. Că iubești toate care sânt și nimic n-ai urât din ceale ce ai făcut, că nu urând ceva ai rânduit au ai făcut.
26. Și cum ar putea ceva rămânea, de nu ai fi vrut Tu? Sau cum s-ar putea țânea ce n-ar fi chemat de Tine?
- 231v 27. Ci ierți tuturor, că ale Tale sânt, Doamne, | Cel ce iubeaște sufletele.

Cap 12

Arată cu câtă milă și îndelungă răbdare, Dumnezeu au cercetat pre păcătoșii lăcuitorii pământului sfânt, nu îndată ștergându-i, când nu numai pre ei, ci și toate neamurile fără nice o strămbătate, ca un sânghur stăpân a toate le putea pierde. Cu această, adecă cătră nepriiatini milă, pre aleșii Săi de sâne, și de bunătatea Sa bine a nădăjdui făcându-i, și de la păcate chemându-i.

1. , cât de bun și de dulce e, Doamne, Duhul Tău întru toate!
2. Și pentru aceea pre cei ce rătăcesc, de o parte îi cerți, și de ceale ce păcătuiesc îi dojenești și le grăiești, ca, lăsând răotătea, să crează întru Tine, Doamne.
3. *Că pre cei de demult lăcuitorii pământului Tău celui sfânt, carii i-ai urât, *2 Leage 9, 20 și
4. Pentru că urâte lucruri făcea ție prin năluciri și jârtve nedreapte, 11, 29 și
5. Și ucigași fiilor săi fără milă, și mâncători din ceale dinlăuntru oamenilor, și îmbucători de sânge, din mijlocul tainei Tale, 18, 12.
6. Și izvoditori părinții sufletelor celor nefolosâte ai voit a-i pierde prin mânilor părinților noștri.
7. Ca vreadnică să ia nemernicia slugilor lui Dumnezeu, care Ție decât toate Ți-i mai drag pământul.
- 232r 8. Ci și acestora ca oamenilor le-ai iertat | | și ai trimis înaintea mergători oastei Tale viespi, ca încet să-i răsipească.
9. Nu că neputincios erai în războiu a supune dreptilor pre cei necredincioși, sau fierilor celor cumplite, sau cu un cuvânt împreună a-i răsipi.
10. *Ci, judecând prin părți, le dai loc de pocăință nu neștiind că e viclean neamul lor și firească e răotătea lor; și cum că nu să putea schimba gândul lor în veac, *Ieșir. 23, 30.
2 Leage 7, 22.
11. Că sâmbânță era dintâiu blăstămată; nici temându-Te de cineva, iertare le dai păcatelor lor.
12. Că cine va zice Ție: „Ce-ai făcut?” Au cine va sta împotriva judecării Tale? Au ce izbânditorii nelegiuitorii oameni va veni înaintea Ta? Au cine îi va împuta, de vor peri neamurile, ceale ce Tu ai făcut?
13. Că nu iaste alt Dumnezeu, fără Tu, *Căruia grije iaste de toate, să arăți că nu nedrept *1 Petru 5, 7.
judeci judecata.

14. Nici împărat, nici tiran înaintea Ta va cerca de cei ce i-ai pierdut.

15. Deci fiind drept, drept toate le rânduiești, și pre cel ce nu trebuie a să certa, a-l osândi, strein socotești a fi de la putearea Ta.

16. Că putearea Ta începutul dreptății iaste, și pentru aceasta, că ești stăpân a toate, tuturor Te faci a le ierta.

17. Că puteare arăți Tu, Cel ce nu Te crezi a fi într-o puteare sfârșit, și îndrăznirea celor ce nu Te cunosc o întorci.

18. Iară Tu, stăpânitorul puterii, cu liniște judeci și cu mare evlavie ne rânduiești, că vrând, Ț-i supusă putearea. |

19. Și ai învățat norodul Tău, prin lucruri ca acealea, că trebuie să fie drept și de omenie, și bine a nădăjdui ai făcut pre fiii Tăi, că judecând dai loc de pocăință în păcate. 232v

20. Că de ai chinuit cu atâta luare de samă pre nepriiatinii slugilor Tale și pre cei vreadnici de moarte, dându-le vreamă și loc prin carele să se poată schimba din răotate,

21. Cu câtă sârguire ai judecat pre fiii Tăi, părinților, căroră le-ai dat jurământuri și așezământuri de făgăduințele ceale bune?

22. Deci, dându-ne noao învățătură, pre nepriiatinii noștri în multe chipuri îi bați, ca de bunătatea Ta să gândim judecând; și, făcându-să despre noi judecată, să nădăjduim mila Ta.

23. Pentru aceea, și celor ce în viața sa nebunește și nedrept au viețuit, prin ceale ce au cinstit, le-ai dat mari chinuri.

*Sus 11, 16. Râm. 1, 23. 24. *Că în calea rătăcirii multă vreamă au rătăcit, dumnezei a fi socotind ceale ce în jivinii sânt deșarte, după obiceiul pruncilor celor neînțelepți viețuind.

25. Pentru aceea, ca copiilor celor neînțelepți, judecată le-ai dat spre ocară.

26. Iară cei ce prin batjocuri și certări nu s-au îndreptat vreadnica lui Dumnezeu judecată au luat.

27. Că în ceale ce pătimind să mânia, prin aceastea, pre carii îi socotea a fi dumnezei, într-o aceeași văzându-i răsipindu-să, pre Cel ce cândva Îl tăgăduia a-L cunoaște, Dumnezeu adevărat L-au cunoscut; pen| |tru carea și sfârșitul osândii lor au venit preste ei. 233r

Cap 13

Deșerți adecă sânt cei ce, din fapte pre Dumnezeu necunoscând, faptele au cinstit în loc de dumnezei. Iară cu mult mai nebuni sânt cei ce făptura ziditorului o zic a fi Dumnezeu? De la idolul cel fără simțire întrebând ceale viitoare.

Râm. 1, 18. 1. **I**ară deșerți sânt toți oamenii într-o carii nu iaste cunoștința lui Dumnezeu și, din ceale ce să vadă a fi bune, n-au putut înțelege pre Cel ce iaste, nici luând aminte de lucruri au cunoscut cine e Ziditorul.

*2 Leage 4, 19 și 17, 3. 2. *Ci, au focul, au duhul, au sârguitorul văzduh, au încungiuarea stealelor, au apa cea mare, au soarele și luna, îndreptătorii lumii i-au socotit a fi dumnezei,

3. De a căroră frumsește desfătându-să, de i-au socotit a fi dumnezei; să știe cu cât mai frumos decât aceastea iaste Stăpânitorul lor; că Izvoditorul frumseștii toate aceastea le-au rânduit.

4. Au de s-au minunat de putearea și de lucrurile lui, înțeleagă dintr-însele că Cel ce au făcut aceastea mai tare iaste decât eale.

5. Că din mărirea frumseștii și a fapturii, cunoscut să poate vedea Făcătorul acestora.

6. Ci încă măcar într-aceastea mai mic ponoslu iaste, căci că și aceștia doară rătăcesc, pre Dumnezeu căutând și vrând a-L afla.

*Râm. 1, 21. 7. *Că în lucrurile Lui petrecând, Îl caută și cunosc că bune sânt ceale ce să vadă. |

8. Ci iarăși nici acestora trebuie a li să certa. 233v

9. Că de au putut ști atâta să poată socoti ceriul, în ce chip pre Domnul acestuia nu L-au aflat?

10. Iară nefericiți sânt și între cei morți e nădejdea celor ce au chemat dumnezei lucrurile mânilor omenești, aurul și argintul, aflarea de merșesug, și asemănările jiviniilor sau piatra cea nefolositoare, lucru de mână veache.

*Isaie 44, 12. Irimie 10, 3. 11. *Au de va tăia oricare meșter de lemn din pădure lemn drept și acestuia să-i rază cu merșesug scoarța, și cu merșesugul său cu deadinsul să cioplească un vas de folos spre ținerea vieții.

12. Iară cu rămășițele acelu lucru spre gătirea mâncării rău să să slujească.

13. Și celaalalt dintr-aceastea, ce nu-i de nici o slujbă, lemn strâmb, plin de scorburi, să-l cioplească cu deadinsul prin deșertăciunea sa și prin știința merșteșugului său să-l închipuiască și să-l aseamine chipului de om,

14. Au oare căriia dintre jivinii să-l aseamine, văpsindu-l cu rușală și cu văpseală rumână făcându-i fața, și toată întinarea ce iaste într-însul văpsind-o.

15. Și să-i facă vreadnic lăcașu, și în păreate puindu-l și întărindu-l cu fier,

16. Ca nu doară să cază, având grije de el, știind că nu să poate agiuta, că chip iaste și-i de lipsă ajutoriul.

234r 17. Și din avearea sa și din fiii săi și din nunte făgăduință făcând cearcă. Nu să rușinează a grăi cu cel || ce e fără suflet.

18. Și pentru sănătate adecă să roagă de cel slab, și pentru viață să roagă de cel mort, și spre agiutoriu cheamă pre cel nefolositoriu,

19. Și pentru călătorie ceare de la cel ce nu poate umbla, și a câștiga și a lucra, și despre întâmplarea tuturor lucrurilor ceare de la cel ce e întru toate nefolositoriu.

Cap 14

De folos e aflarea corăbii, cu carea și în vremea potopului s-au ținut sămânța omenească. Iară idolul e blăstămat cu făcătoriul său. Și care au fost începutul idolilor și a închinării de idoli. Și ce răotăți purced din închinarea de idoli.

1. **L** arăși altul, vrând a umbla cu corabii și prin iuțile valuri încetând a călători, de lemn purtându-să, chiiamă lemnul cel fraget.

2. Că pre acela pofta câștigării l-au gândit și meșterul cu înțelepciunea sa l-au cioplit.

3. Iară a Ta, Părinte, grijea stăpâneaste, *că ai dat și pre mare cale și între valuri cărare tare, *Ieșire 14, 22.

4. Arătând că putearnic ești dintru toate a mântui, măcar și fără meșterșug, cine va merge la mare.

5. Ci, ca să nu fie deșarte lucrurile înțelepciunii Tale, și pentru această și unui lemn mic își încredințază oamenii sufletele sale și, trecând marea prin plută, s-au mântuit.

234v 6. *Ci și din început perind trufașii uriaș, nădeajdea lumii la plută scăpând, au cruțat | *Facere 6, 4 și 7, 7.

7. Că blagoslovit e lemnul prin care să face dreptatea,

8. *Iară prin mânilor ce să face idolul, blăstămat e dânsul și cel ce l-au făcut, că el adecă *Psalm 113. Varuh 6, 3.

9. Iară aseamenea urâte sânt lui Dumnezeu cel necredincios și necredința lui,

10. Că cel ce e făcut cu cel ce l-au făcut chinuri vor răbda.

11. Pentru aceasta, și idolii neamurilor nu va fi cinste, că făpturile lui Dumnezeu spre urare s-au făcut și spre ispită sufletelor omenești și spre cursă picioarelor celor neînțelepți.

12. Că începutul curviei e cercarea idolilor și aflarea lor străcarea vieții iaste.

13. Că nici din început era, nici vor fi în veac.

14. Că deșertăciunea oamenilor au venit în lume și, pentru aceaea, scurtul lor sfârșit s-au aflat.

15. Că cu amară jale durând tatăl pentru fiul său, cel degrabă răpit, își face chipuirea lui și pre cel ce atunci ca un om murise, acum ca pre Dumnezeu a-l cinsti au început și au rânduit între slugile sale ceale sfinte și jârtve.

16. După aceaea, trecând vremea, întărindu-să răul obiceiului, această rătăcire ca o leage s-au așezat și din porunca tiranilor să cinstea ceale închipuite.

17. Și pre cei ce de față oameni a-i cinsti nu putea, pentru că era departe, de departe chipul lor adusu, arătat chipul împăratului, pre care vrea a-l cinsti, au făcut ca pre cel ce era departe, ca cum ar fi de față, să-l cinstească cu a sa grije. ||

235r 18. Și au tras la cinstea acestora și pre cei ce nu știia, cu iscusita sânguirea meșteșugului.

19. Că el, urând a plăcea celui ce l-au priimit, au lucrat cu merșteșugul său, ca spre mai bine să închipuiască asămănarea.

20. Iară mulțimea oamenilor, înceluită prin frâmseștea lucrului, pre cel ce mai înainte ca un om au fost cinstit, acum, dumnezeu a fi l-au socotit.

21. Și aceasta au fost înșelăciunea vieții omenești, că au pofti, au împăraților slujind oamenii, neîmpărțășit nume au pus pietrilor și leamnelor.

22. Și nu le era destul a rătăci despre cunoștința lui Dumnezeu, ci și, viețuind în mare războiu al neștiinții, atâtea și așa de mari răotăți pace le chiamă.

*2 Leage 18, 10.
Irimie 7, 6.

23. *Că au pre fiii săi jârtvind, au jârtve întonecoase făcând, au privigheri pline de nepriceapere având,

24. Nici viața, nici numele curate le mai păzesc, ci altul pre altul prin pizmă ucide, au preacurvind îl întristează.

25. Și toate sânt amestecate, sângele, uciderea, furtișagul și minciuna, înșelarea și necredința, turburarea și jurământul strâmb, gâlceava celor buni,

26. Neaducerea aminte de Dumnezeu, întinarea sufletelor, schimbarea nașterii, nestarea nun|telor, nerânduiala curviii și a nerușinării.

235v

27. Că cinstea idolilor celor fără graiul pricina iaste a toată răotatea și începutul și sfârșitul.

28. Că, au când să veselesc, nebunesc, au adevărat prorocesc ceale mincinoasă, au viețuiesc nedirept, au joară strâmb curând,

29. Că nădăduind în idoli, carii fără suflet sânt, rău jurând nu nădăduiesc a să vătăma.

30. Amândoa, dară, li să vor întâmpla după vrednicie, pentru că rău au simțit de Dumnezeu, cugetând la idoli, și au jurat nedrept, întru vicleșug, urgisând dreptatea.

31. Că nu putearea jurământurilor, ci pedeapsa păcătoșilor pururea umblă spre nelegiuirea nedreptilor.

Cap 15

Glasul credincioșilor ce laudă dulceața și mila lui Dumnezeu, cu a Căruia dar de cătră închinarea de idoli s-au păzit. Și minunat batjocoreaște pre făcătorii și închinătorii idolilor.

1. **L**ară Tu, Dumnezeul nostru, dulce și adevărat ești și cu milă rânduind toate.
2. Că, de am păcătuit, ai Tăi sântem, știind mărimea Ta, și de nu am păcătuit, știm că la Tine ne-am socotit.

3. Că a Te cunoaște pre Tine dreptate desăvârșit iaste și a ști dreptatea și putearea Ta rădăcina nemuririi iaste.

4. Că nu ne-au dus pre noi în rătăcire gândirea oamenilor cealor de rău meășterșug, nici umbra zugră|virii, osteneala cea fără roadă, chip cioplit prin multe feațe,

236r

5. A căruia vedea dă poftă celui nepriceput și iubeaște chipul al icoanei moarte.

6. Iubitorii celor reale vreadnici sânt să aibă nădeajde într-aceleaș, și carii le fac și carii le iubesc și carii le cinstesc.

*Râm. 9, 21.

7. *Ci și olariul, pământul cel moale frământând, cu lucrarea închipuiaște spre slujba noastră fieștece vas, și dintr-aceleaș lut închipuiaște spre slujbă vasă curate, și aseaminea ceale ce sânt acestora împotrivă; iară acestor vase ce slujbă să le fie, judecătoriu le iaste olariul.

8. Și cu osteneală deșartă închipuiaște pre dumnezeu dintr-aceleași lut, cel ce cu puțin mai înainte din pământ era făcut și după puțin să întoarce în pământ de unde e luat, cerându-i-să deatorii sufletului care-l avea.

9. Ci grije iaste lui, nu pentru ca să lucre, nici că-i scurtă viața, ci să priceaște cu auritorii și cu argintarii, ci și pre lucrătorii de aramă îi urmează și mărirea o pune înainte, că lucruri deșarte închipuiaște.

10. Că cenușe e inima lui și pământ deșert nădeajdea lui și mai nesocotită decât tine viața lui.

11. Că n-au cunoscut pre Cel ce l-au zidit și pre Cel ce i-au suflat sufletul ce lucrează și pre Cel ce i-au suflat duhul vieții.

12. Ci au și socotit joc a fi viața noastră și petreacerea vieții a fi rânduită spre căș|tigare, și a fi datoriu din tot locul și din rău a câștiga.

236v

13. Că acesta să ști pre sâne preste toți a greși, care din firea pământului vase fragețe și cioplite închipuiaște.

14. Că toți cei nebuni și nefericiți, preste modru de suflet trufași, sânt nepriiatini norodului Tău și poruncii lui.

*Psalm 113, 5
și 134, 16.

15. Că toți idoli neamurilor i-au socotit a fi dumnezei, *căroro nici slujba ochilor iaste a vedea, nici nările vor priimi duh, nici urechile a auzi, nici deagetele mânilor a pipăi, ci și picioarele lor leaneșe sânt a umbla.

16. Că omul i-au făcut, și cel ce ș-au împrumutat duhu i-au închipuit, că nice un om va putea șieși aseaminea a închipui pre Dumnezeu.

17. Că fiind muritoriu, mort închipuiaște, în mâni nedreapte, că mai bun e el decât cei ce-i cinsteaște, că el adecă au viețuit, fiind muritoriu, iară ei nici odinioară.

18. Ci și mișeale jivini cinsteasc, că ceale fără sâmpțire acestora asămânate, decât acealea mai slabe sânt.

19. Ci nici cu vederea cineva dintr-acestea jivini bune toate vedea și au fugit de lauda lui Dumnezeu și de blagoslovenia Lui.

Cap 16

237r Eghipteanii, pentru închinarea de idoli ceale vreadnice pătimind, ovreaii hrană de la Dumnezeu au luat. Iară certați fiind cătuși de cât cu mușcarea de șerpi, înălțând șarpe de aramă, || s-au sănătoșat de la Dumnezeu. Iară cei necredincioși cu moarte mistuiți prin lăcuste, prin muște și prin foc cu grindine mestecat, când aceia luând mâna, s-au săturat și s-au întărit.

1. entru acesteia, și pentru acestora aseamenea după vrednicie au luat chinuri și prin mulțime de fieri s-au mistuit.
2. Pentru care chinuri bine ai rânduit norodul Tău, *căroră le-ai dat pofta dulceții sale, gustare noao, hrană gătindu-le de prepeliță. *Numer. 11, 31.
3. Ca ei adecă poftind hrana pentru ceale ce li s-au arătat și li s-au trimis, și de la pofta cea de lipsă să să întoarcă, iară aceștia, pe scurt lipsiți făcuți, noao au gustat hrană.
4. Că li să cuvinea fără mântuire adecă acelora a le veni perirea făcând tirănie; iară acestora numai a le arăta în ce chip nepriiatinii lor să răsipea.
5. *Că venindu-le lor cumplita fiarălor mânie, de mușcarea cumplitilor șerpi să mistuia. *Numer. 21, 6.
6. Iară nu în veac mâniia Ta au rămas, ci după certare îndată s-au turburat, sămnul mântuirii având spre aducerea aminte de porunca leagii Tale.
7. Că cel ce să întorcea, nu prin ceaea ce vedea să vindeca, ci prin Tine, Mântuitorul tuturor.
8. Iară întru aceasta ai arătat nepriiatinilor noștri că Tu ești Cel ce izbăvești de tot răul.
9. *Că pre aceia i-au ucis mușcarea lăcustelor și a muștelor, și nu s-au aflat sănătatea sufletului lor, că vreadnici era de unele ca acesteia a să mistui. *Ieșire 10, 4, 8, 24.
- 237v 10. Iară pre fiii Tăi nici dinții veninaților bă | lauri i-au biruit, că mila Ta, viind, îi vindeca. Apocal. 9, 7.
11. Că întru aducerea aminte de cuvintele Tale să întreba și degrabă să mântuia, ca nu în adâncă uitare căzând, să nu să poată sluji de ajutorul Tău.
12. Că nice iarba, nice irul i-au vindecat, ci cu cuvântul Tău, Doamne, Cel ce vindecă toate.
13. *Că Tu ești, Doamne, Cel ce ai putearea vieții și a morții, și duci la porțile morții și iară aduci. *2 Leage 32, 39. 1 Împăr. 2, 6.
14. Iară omul ucide adecă prin răotate, și deacă va ieși sufletul nu să întoarce, nice va chema sufletul care s-au luat. Tov. 13, 2.
15. Ci de mâna Ta a scăpa cu neputință iaste.
16. *Că tăgăduind a Te cunoaște necredincioșii, prin tăriia brațului Tău au fost bătuți cu ape noao și cu grindini și de ploi gonire pătimind și prin foc mistuiți. *Ieșir. 9, 23.
17. Că ceaea ce era minune, în apă carea toate le stânge, focul mai mult putea, că izbânditoare iaste lumea celor drepti.
18. Că în oarecare vreamă să îmblânzea focul, ca să nu să arză jiviniile ceale ce era trimise la cei necredincioși, ci ei, văzând, să cunoască că cu judecata lui Dumnezeu pățimesc goana.
19. Și într-o vreamă în apă focul preste vârtute să aprindea din toate părțile, ca neamul nelegiuitului pământ să-l mistuiască.
20. *Pentru carii cu bucată îngerească ai hrănit norodul Tău și pâine din ceriu gătită le-ai dăruit fără osteneală, toată dulceața în sâne având și plăcerea a toată gustarea. *Ieșir. 16, 4. Numer. 11, 7.
21. Că firea Ta arăta dulceața Ta carea ai spre fii, și slujind vrerii fieștecăruia, la ce vrea 238r fie | ștecarele, să întorcea. Psalm 77, 25. Ioa. 6, 31.
22. *Iară neaoa și ghiața sprijinea putearea focului și nu să lăncezia, ca să știe că rodurile nepriiatinilor le mistuia focul, arzând în grindine și în ploaie strălucind. *Ieșir. 9, 24.
23. Iară acesta iarăși, ca să să hrănească cei drepti, de putearea Sa s-au uitat.
24. Că zidirea Ție făcătorului slujind, să aprinde spre chinuire asupra celor nedrepti și îngăduitoare să face spre facerea de bine pentru cei ce nădăduiesc întru Tine.
25. Pentru aceasta, și atunci, spre toate schimbat fiind, slujiiia darului Tău, celui a toate hrănitoriu, spre vreamă celor ce pofta de la Tine.
26. Ca să știe fiii Tăi, pre cei ce i-ai iubit, Doamne, *că nu rodurile nașterii pasc pre oameni, ci cuvântul Tău ține pre cei ce cred întru Tine. *2 Leage 8, 3. Math. 4, 4.
27. Că ceaea ce nu să putea mistui de foc, îndată, de puțână raza soarelui încălzându-să, să lăncezea.
28. Ca tuturor cunoscut să fie că trebuie a cugeta mai nainte de soare la blagoslovenia Ta și la răsăritul luminii a să închina Ție.

29. Că nădeajdea celui nemulțămătoriu ca ghiața de iarna să va topi și va peri ca apa cea deșartă.

Cap 17

Eghipteanii au pățimit, nebiruit de trei zile, întunecare, cu necrezută frică și groază, fiind ceaalaltă partea lumii strălucită de lumină. |

- leșir. 10, 23. 1. ă mari sânt judecățile Tale, Doamne, și nespuse cuvintele Tale, pentru aceasta 238v
sufletele ceale neînvățate au rătăcit.
2. Că crezând cei nedrepti cum că pot stăpâni pre neamul cel drept cu legăturile
întunecarecului și a lungii nopți împiedecați, închiși supt acoperișuri, fugași supt veacina
rânduială au zăcut.
3. Și când li să pare a să pitula întru întunecatele păcate, cu acoperemântul întunecatei
uitări s-au răsipit, spăimântându-să groaznic și cu mare minune turburați.
4. Că nici peșterea, ceaea ce-i țânea, fără frică îi păzea, că pogorând sunetul îi turbura
și feațe întristate arătându-să îi spăimânta.
5. Și a focului, adecă nici o puteare le putea da lumină, nici cea limpede flacăra stealelor
putea lumina acea groaznică noapte.
6. Și li să arăta năpraznic foc, de frică plin, și, cuprinși de frica feații cei ce nu să vedea,
socotea a fi mai reale ceale ce să vedea.
- *leșire 7, 22 și 8, 7. 7. *Și cei dedați făcătorii era batjocură și certarea mării, cu ocară.
8. Că cei ce să fâgăduia a goni frica și turburările de la sufletul cel lanced, aceștia cu
bajocură plini de frică să lăncezea.
9. Că de nu-i și turbura ceva din ciudease de treacerea jivinilor și șuierarea șerpilor clătiți,
tremurând perea, și văzduhul, de care nici într-un chip putea cineva scăpa, tăgăduindu-să
a-l vedea. ||
10. Că fiind fricoasă nelegiuirea, dă mărturie de osândire. Că pururea înnaintea apucă 239r
cumplita, turburata cunoștință.
11. Că nimica e frica fără dovedirea gândului de pre ajutoriu.
12. Și când dinlontru e mai mică așteptarea, mai mare socoteaște a fi neștiința pricinii
aceea, din carea chinul stă înnaintea.
13. Iară cei ce neputincioasa adevărat noapte, carea și de la cei mai mici și de la cei
mai adânci dedesupt vine, același somn dormind,
14. Cândva să scutura de frica arătărilor, cândva sufletele să sfârșia de întindere, că de
năpraznă și nenădăjduită frică le venise.
15. După aceaea, de căzuse cineva dintr-înșii, să păzea în temniță fără fier închis.
16. Că de era cineva prost, sau păstoriu, sau cu ostenealele câmpului cuprins lucrătoriu,
nescăpat lipsă sprijinea.
17. Că cu un lanțu al întunecarecului toți era legați. Sau duh șuierând, au între dease
ramuri de copaci dulcele paserilor sunet, au putearea apei curgătoare foarte,
18. Au sunet vârtos de surpate pietri, au nevăzuta alergare a jivinilor ce să juca, au
putearnicul fiarălor ce mușia glas, au răsunarea îndărăpt a străgării din munții cei prea
înalti, sfârșiți îi făcea de frică.
19. Că toată lumea cu lumină limpede să lumina și cu neîmpiedecate lucruri să ținea.
20. Iară numai lor sânșuri le era pusă acea grea | noapte, umbra întunecarecului, ce era 239v
să le vie. Ei, dară, șieși iș era mai grei decât întunecarecul.

Cap 18

*Ovreaii să slujesc de lumină și iau povățuirea stâlpului de foc. Ucidu-să toate a eghipteanilor
ceale întâiu născute de la inger. Ovreaii, în răscoala lui Core, mâniia lui Dumnezeu
întărită, ci în mijlocul aprinderii să mântuiesc, aducând Aaron tămăiere și pentru
mulțime rugându-să.*

- leșire 10, 23. 1. ară sfinților Tăi era lumină mare, și acestora, adecă glasul auziia, ci fața nu li-o
vedea. Și, pentru că nu și ei aceleaș pătimea, pre Tine te marea.
2. Și cei ce mai nainte vătămăți era, pentru că nu să vătămă haruri aducea și,
ca să fie deschilinire acasă mergea.

3. Pentru carea stâlp de foc arzând, povățuitoriu au avut necunoscutei căli, și soarele fără vătămarea bunei sălășluiri le-ai dăruit. Ieșire 14, 24.
Psalm. 77, 14.
și 104, 39.
4. Vreadnici, adecă aceia a să lipsi de lumină și a pătimi în închisoarea întunecurului, carii închiși păzea pre fiii Tăi, prin carii începea cea neîntinată a legii lumină a să da veacului.
5. Gândind ei a ucide pruncii celor drepți, *și puind afară un fiu și izbăvindu-să spre *Ieșire 1, 16.
- 240r o|sânda lor, mulțimea fiilor ai luat și aseamenea i-ai pierdut în apa cea putearnică.
6. Că acea noapte mai nainte s-au cunoscut de la părinții noștri, ca adevărat știind cărora jurământuri au crezut, mai drepți cu inima să fie. Ieșire 2, 3.
Ieșire 14, 27.
7. Iară s-au priimit de la norodul Tău mântuirea, adecă a celor drepți, iară acelor nedrepți mistuirea.
8. Că, precum ai vătămât pre protivnici, așa și pre noi, chemând, ne-ai mărit.
9. Că într-ascuns jârtvea cei drepții pruncii celor buni și leage dreptății în inimi au pus, aseamenea și ceale bune și ceale reale a priimi drepții, cântând laudele părinților.
10. Iară glasul cel necuvios al priiatinilor răsuna și jealnic să auzia glasul pruncilor ce plângea.
11. *Iară cu aseamenea pedeapsă sluga cu stăpânul au fost năcăjiti și omul din gloată *Ieșire 12, 29.
cu împăratul aseamenea au pătimit.
12. Aseamenea, dară, toți cu un nume al morții, morți avea nenumărați, că nice era destui cei vii a-i îngropa, că într-o cirtă care era mai ales neamul lor s-au mistuit.
13. Că de toate necrezând pentru farmecătorii, iară atunci întâi, când au fost perirea celor întâiu născute, au mărturisit pre norodul lui Dumnezeu a fi.
14. Că fiind așezata tăcere toate și noaptea în curgerea sa jumătate de cale având,
15. Cel atotputearnic cuvântul Tău din ceriu de la împărăteștile scaune, vârtosul ostașu în mijlocul pământului răsipirii au sărit. |
- 240v 16. Sabie ascuțită, neînșelătoarea Ta poruncă purtând, și, stând, au umplut toate de moarte, și până la ceriu să atingea stând pre pământ.
17. Atunci, îndată vederile visurilor celor reale i-au turburat și teameri nenădăjduite le-au venit,
18. Și altul, aiuri de-abia viu lepădat, pentru carea murea, arăta pricina morții.
19. Că vederile ceale ce i-au turburat, aceastea îi dojenea ca, nu neștiind pentru ce pătimesc reale, să piară.
20. Și au atins atunci și pre cei drepți ispita morții și clătire în pustie s-au făcut mulțimei, ci nu îndelungat au rămas mâniia Ta.
21. *Că, grăbind omul fără ponoslu a să ruga pentru noroade, puind înainte pavăza *Numer. 16, 46.
slujbei sale, rugăciunea, și prin tămâiare rugăciunea întărind, au stătu împotriva mâniei și sfârșit au pus lipsei, arătând că al Tău slugă iaste.
22. Și au biruit gloatele, nu în vârtutea trupului, nici în puterea armelor, ci cu cuvântul pre cel ce năcăjea l-au supus, jurământurile părinților și așezământul de leage pomenind.
23. Că după ce căzuse grămăzi unul preste altul, cei morți au stătu între dânșii și au tăiat pornirea și au desfăcut calea carea duce la cei vii.
24. *Că în haina greotății carea o avea toată lumea era, și ceale minunate ale părinților *Ieșire 28, 6.
în patru rânduri de pietri era scobite, și mă| rimea Ta în steama capului lui era scobită.
25. Și acestora au îngăduit Cel ce mistuia, și de aceastea s-au temut, că singură ispita mâniiei era destulă.

Cap 19

Pre ovreai gonind eghipteanii, de mare s-au sorbit, de muște și de broaște mai nainte năcăjiți.

Iară ovreaii, poftitele cărnurilor luând, cei necredincioși negăzduitori cu orbire să ceartă.

Stihiile lui Dumnezeu slujesc spre năcazul celor răi și spre slujba celor buni.

1. **L**ară celor necredincioși până în sfârșit fără vină le-au venit mâniia, că mai înainte știia și ceale viitoare ale lor.
2. Că lăsându-i ei să-i ducă și cu mare grije mai nainte trimițându-i, căindu-să, urma după ei.
3. *Că încă între mâni având jelea și plângând la mormânturile morților, alt cuget de neînțelepciune ș-au luat și pre cei ce rugându-să îi lepădase, pre aceștea ca pre niște fugăși îi gonea. *Ieșire 14, 5.

4. Că-i ducea pre dânșii la acest sfârșit vreadnică lipsă și de ceale ce li să întâmplase pomenirea pierdea, ca cealea ce lipsea chinurilor să le plinească ertarea.

5. Și norodul Tău, adecă minunat să treacă, iară ei noao moarte să afle.

6. Că toată făptura, după fealiul său din|ceput, să închipuia, slujind poruncilor Tale, 241v
ca slujile Tale să să păzească nevătămați.

7. Că norul umbrea tabăra lor și din apa, carea mai întâiu era, pământ uscat s-au arătat și în Marea Roșie, cale fără împiedecare și câmp încolțind din adâncul cel foarte.

8. Prin carele tot neamul au trecut, care să acoperea cu a Ta mână, păzând minunile Tale și arătările.

9. Căci, ca caii, au păscut hrana și, ca mieii, au săltat, mărindu-Te pre Tine, Doamne, Cel ce i-ai izbăvit.

10. Că încă îș aducea aminte de ceale ce să făcuse în nemernicia lor, în ce chip, pentru nașterea jivinelor, au scos pământul muște și, pentru pești, au izbucnit râul mulțime de broaște.

*Ieșire 16, 13. 11. *Iară mai pre urmă au văzut zidire noao de paseri, când, duși de poftă, au cerut
Numer. 11, 31. mâncări de uspătu.

Sus 16, 2. 12. Că, în vorba poftiei, s-au suit lor din mare păturnichi și casne celor păcătoși le-au venit, nu fără cealea ce mai înainte era făcute cu mărturii prin putearea fulgerelor, că drept pătimea după vicleșugurile sale.

13. Că mai urâtă negăzduire au alcătuit, și alții, adecă pre cei necunoscuți nimearnici nu-i cuprindea, iară alții pre oaspeții cei buni spre robie îi silea.

14. Și nu numai aceastea, ci și altă oarecare era a lor luare de samă, că nevrând cuprindea pre cei streini.

15. Iară cei ce cu veselie cuprindea pre aceștia ce să || slujise de acealeași dreptăți, cu 242r
foarte cumplite nevoi i-au năcăjit.

*Facere 19, 11. 16. Iară au fost bătuți cu orbire, *ca cei în ușa dreptului, când să acoperise cu năprasnic
întunearec, fieștecarele treacerea ușii sale căuta.

17. Că întorcându-să spre sâne stihile, precum în organ fealiul sonului să schimbă, și toate sonul său păzesc, pentru aceaea din vedea adevărat să poate socoti.

18. Că ceale de câmp întru ceale de apă să schimbă, și oricare era înotătoare pre pământ trecea.

19. Focul în apă putea preste vârtutea sa, și apa să uita de firea cea stângătoare.

20. Flacăra dimprotivă n-au năcăjit cămurile jiviniilor celor putrezitoare ce umbla, nici topea pre ceea ce lezne să topea ca ghiața, hrana cea bună. Că întru toate ai mărit pre norodul Tău, Doamne, și l-ai cinstit și nu l-ai urgisit, în toată vremea și în tot locul stând lângă el.

